

Ar radošumu dabas parkā Tērvetē

Lilita iejutusies Rūķu meitenes tēlā.

- Parks ir lieliska vieta radošumam, - saka Lilita Kauste. Jau vairāk nekā 15 gadus viņa vada LVM dabas parka Tērvetē informācijas centru. Tā kā katru gadu parkā ierodas ap 150 tūkstoši apmeklētāju - tik dažādu pēc vecuma, rakstura, interesēm un tautības, nav šaubu, ka arī vadītājas darbā radošumam jābūt klātesošam.

Tērvete dod spēku

- Pati neesmu tērvetniece, pat ne zemgaliene. Esmu dzimusi Latgalē, jo tai laikā, kad man bija jāpiedzimst, mamma bija aizbraukusi apciemot savu mammu Rēzeknes pusē, un tad arī es izdomājusi nākt pasaulē. Lai gan uzugu Vidzemē, var teikt, ka esmu latgaliene, jo abas vecmāmiņas un vectētiņi nāk no Latgales. Tur pie vecmāmiņas ir arī pagājušas manas skaistākās bērnības vasaras. Latgale man joprojām saistās ar sirsniņu un atvērtību, ar vienkāršību un neizlikšanos. Tur var, kā saka, dvēseli palaist ganībās.

Skolas laiks man pagāja Vidzemē. Pēc Daugavpils pedagoģiskās universitātes beigšanas bija jādomā, kur strādāšu, un, tā kā Annas Brigaderes pamatskolā vajadzēja pedagogu, es, vidzemniece, nonācu Zemgalē. Ilgi nevarēju pie lidzenumiem pierast. Skats vienkārši aiziet izplatījumā, un tu nesaproti, kur tas beigsies. Viss tik tāls... Vidzeme ir apbrīnojami ainaviska ar saviem pakalniem, un labi, ka Tērvetes reljefs atgādina Vidzemi. Es sevi neredzu šajos Zemgales līdzenumos, bet Tērvete ir citāda. Tā dod man spēku un ļoti palīdz. Paldies Tērvetei par to!

Skolā nostrādāju nepilnus desmit gadus, un tas bija ļoti vērtīgs laiks. Daudz noderīga iemācījās no skolas direktores Daces Reinikas. Viņa bija tiešām izcila vadītāja, centās būt visur klāt, iedziļināties un saprast katru darbinieku, apjautāties, kā viņiem klājas. Daudzas lietas esmu pārņēmusi no viņas un centusies ieviest arī šajā darbā.

Kamēr vēl strādāju skolā, mani aicināja parkā vadīt bēr-

nu vasaras nometnes un jau nedaudz vēlāk piedāvāja vadīt arī parka informācijas centru. Es piekritu. Tolaik jau darbojās Tērvetes tūrisma informācijas centrs, taču arī Tērvetes parks bija kļuvis Latvijā un ārpus tās par populāru tūrisma objektu. Ilgus gadus strādājām kopā ar pašvaldības tūrisma centra vadītāju Ilonu Līdumu, un varēju no viņas mācīties tūrisma lietas, kas tobrīd man bija vēl svešākas.

Ļoti liels pluss bija tas, ka at-radāmies vienā telpā, jo ir pierādījies, ka daudzas lietas klātienē var nokārtot vienkāršāk un ātrāk. Draudzīgi sadarbojamies un organizējam kopīgas aktivitātes. Pašlaik diemžēl vairs tā nav, jo pašvaldības reforma ir ienesusi savas korekcijas.

Pamatā - parka vērtības

- Pats foršākais ir tas, ka darbā varam ļoti radoši izpausties, par pamatu ņemot mūsu dabas parka vērtības, kas ir daba, mežs, pasakas, Anna Brigadere. Tas ir radošums bez robežām. Arī visi mani kolēģi ir vairāk vai mazāk radoši cilvēki, kuriem patīk patsviest gaisā idejas un arī materializēt tās. Protams, mēs esam ļoti dažādi, bet tas ir arī labi, jo ir jāprot atrast kopīgu valodu, kompromisus, bet tas cilvēku mobilizē un māca. Tā ir arī iespēja pašai augt, un varu droši teikt, ka no katra kolēģa esmu kaut ko noderīgu iemācījusies.

Dabas parka darbības pamatā ir trīs galvenie virzieni - atpūta, izklaide un izziņa jeb vides izglītība. Meža izglītības programām pēdējā laikā ir pievērsti ļoti

liela uzmanība, tāpēc paralēli atpūtai un izklaidei parka apmeklētājiem - no mazuļiem līdz pat senioriem - cenšamies skaidrot un stāstīt, kas notiek mežā, kā mežs mainās, kas jauns ienāk mežā un mežsaimniecībā.

Visa mūsu darbošanās notiek ciešā saistē ar parka attīstības plānu. Zinām, ko darīsim nākošo piecu gadu laikā, kādu infrastruktūru veidosim. Varbūt izklausās, ka esam ielikti rāmītī, bet arī plāna veidošana ir radoša nodarbe. Patiesībā mēs paši to arī izstrādājam, un arī te mūs neviens neierobežo.

Arī Meža māte un Rūķu meitene

- Protams, ikdienā ir ļoti daudz biroja darba, tomēr mums ir tā lieliskā iespēja radoši izpausties, arī iejutoties parka dzīvajos tēlos. Es esmu bijusi gan Meža māte, gan Rūķu meitene un kas tik vēl nē. Ir ļoti noderīgi un interesanti ik pa brīdīm pārtapt par kādu parka tēlu un būt tuvāk cilvēkiem, kuri atbraukuši uz parku. Nenoliedzami, tas ir arī aktiera darbs. Tāpēc man ir prieks, ka tie cilvēki, kam bijusi saskarsme ar teātri, novērtē parka dzīvos tēlus. Man ir pat jautājuši, kurā amatierteātrī darbojas Rūķu māmiņa, Rūķu tētis vai Vēja māte. Neviens no viņiem, jo laikam tās izpausmes iespējas parkā ir tik lielas, ka amatierteātri vairs nevajag.

Tie visi ir Tērvetes vietējie cilvēki, un parkam tas ir liels ieguvums. Darbošanās dzīvajos tēlos gan nav viegla, jo visu dienu ir jākomunicē ar apmeklētājiem, pārejot no vienas valodas uz otru, jāmeklē katram individuālo pieeju. Tas nav teātris, kur aktieris iemācās gatavu tekstu. Parkā jāprot improvizēt un reaģēt uz dažādām situācijām, vienmēr jābūt mirdzošām acīm un prieku sejā, kad mazulis nāk pie tevis aprunāties.

Interesanti ir arī tas, ka, esot tēlā, redzam un izjūtam sabiedrības noskaņojumu, tendences un vērtības, paaudžu atšķirības un mini attiecību modeļus. Tad arī varam novērtēt, vai ejam pareizajā virzienā, vai varbūt tas ir jāpamaina.

Visbiežāk, tiekoties ar apmeklētājiem, notiek pozitīva enerģijas apmaiņa, un es vienmēr jānovērtē, ka tas mirklis, stunda vai divas ir tādas, kas uzlādē un sniedz gandarījumu. Ja kaut kas

nav izdevies, ja ir bijis emocionālais iekritiens, neskumstam, jo tas ir salīdzinoši īss brīdis. Aizmirstam par to! Labāk domājam par tiem, kuriem esam svarīgi, kuriem varam sniegt pozitīvismu.

Dāvana jubilejā - gaismas stāsti

- Šogad parkam palika 65 gadi kopš tā dibināšanas. Jubilejas svinības bija plānotas augustā. Diemžēl vēl pirms tām pavisam negaidīta «dāvana» mums atnāca, var teikt, no visuma. Pusotru mēnesi pēc 7. augusta vētras visi strādājām parkā, likvidējot vētras postījumus, un parka jubileja šajā situācijā pilnīgi nebija prātā. Galvenais bija ātrāk sakārtot parku, lai tas atkal būtu pieejams apmeklētājiem.

Bet visās nelaimēs ir arī kāda kripatiņa laimes. Tādu sabiedrības atbalstu, tik daudz atbalstošu zvanu, elektronisko vēstuļu, tik daudz jauku vārdu, kādus saņēmām šī pusotra mēneša laikā, nekad, vismaz man zināmo 15 gadu vēsturē, vēl nebijām saņēmuši. Tas liecina, ka parks ir patiešām paaudzēs milēta atpūtas vieta. Un, lai gan tas ir liela uzņēmuma paspārnē, cilvēki bija gatavi nākt mums palīgā un mūs atbalstīt. Tas ļoti gandarīja visu mūsu kolektīvu un kārtējoreiz lika aizdomāties, ka mūsu ieguldījums parka attīstībā ir daudzliedzīgāks.

Kad bijām parku kaut cik sakopuši un sākām no jauna plānot dažādas aktivitātes, sapratām, ka parka 65 gadi ir skaisti jānosvin. Jau iepriekš bijām plānojuši izgaismot Rūķiņu mežu, un, kad atnāca baltā ziema, radās doma par Gaismas svētkiem. Tā nu pagājušos sestdien parka jubileju nosvinējām ar brīnišķīgiem gaismas stāstiem, klātesot teju četriem tūkstošiem apmeklētāju.

Līdzsvaram - tā pavisam mierīgi

Mums kādreiz saka - kas jums par labu darbu! Katru dienu nākat kā uz atpūtu. Gluži jau tā nav - darbs ar cilvēkiem gan gandarī, gan arī izsmēļ. Ikdienā ir jābūt atvērtai, smaidīgai, nevari strādāt ar cilvēkiem, ja rūpju rievā vaigā, vienmēr par kaut ko esi satraucies un neesi gatavs uzklaut gan apmeklētājus, gan parka darbiniekus. Kā saka kolēģis, projektu vadītājs Normunds Namiņš, «pieņemam darbā tikai tos, kas prot smaidīt un ir pozitīvi».

Tā kā darbā vienmēr esmu cilvēkos un burzmā, ļoti izvērtēju, vai man ir vēl vajadzība apmeklēt kādu publisku pasākumu savā brīvajā laikā. Arī dažādu pasākumu parkā ir ļoti daudz, un pēc sirds patikas varam organizēt, piedalīties vai baudīt šovus, koncertus un citas aktivitātes.

Dzīve apkārt mutuļo, tāpēc ir vajadzīgs līdzsvars, un to mēs parasti atrodam savos hobijos. Un līdzsvaram man ir mierīgākas

lietas. Atpūta man ir mājās starp savējiem, jo cilvēku, skaļuma un burzmas man pārpārēm pietiek darbā.

Trīs labas lietas

- Viena no trim sirdslietām, ar ko varu nodarboties vasarā, ir mans puķu dārzs. Tas nebūt nav pēc ainavu arhitektūras augstākajiem kanoniem izveidots, un to man arī nevajag. Man vienkārši patīk tur iestādīt puķes, ravēt, rušināties un sazēmēties. Starp savām puķēm es vienkārši pazūdu un atpūšos.

Rudens un ziemas vēlajiem vakariem ir rokdarbi, kurus esmu darinājusi dažādās tehnikās. Mana vecmāmiņa bija liela rokdarbniece, un es bērnībā esmu augusi starp kamoliem, dzijām, adatām un stellēm. Starp citu, viena no manām pedagoģiskajām specialitātēm ir arī saistīta ar mājturību. Tādā veidā, padarbojoties ar rokdarbiem, es arī varu atslogot galvu.

Trešais vaļasprieks noteikti ir sports. Skolas laikā esmu nodarbojusies ar distanču slēpošanu, tāpēc arī tagad ziemā slēpoju, un labi, ka Tērvetē ir tikpat skaisti pakalni kā Vidzemē. Vakaros arī labprāt skrienu. Skriešana ļoti labi «iztīra» galvu. Ir dažkārt tā, ka nevari tikt pie kāda risinājuma. Protams, vienmēr var lietas izrunāt ar kolēģiem un meklēt palīdzību, bet dažreiz ir tikai pašai jāpieņem gala lēmums, un tad ļoti palīdz skriešana.

Arī mans desmitgadnieks Roberts sporto, un tas ir ļoti labi. Protams, jāreķinās ar to, ka lielu daļu mana brīvā laika aizņem dzīvošana līdzīvi viņa sporta aktivitātēm un vadāšana uz treniņiem Dobeļē. Vismaz divreiz mēnesī dodamies uz futbola turnīriem. Tādā veidā esam apceļojuši gandrīz visas Zemgales un Kurzemes mazzilsētas, apskatījuši un izvērtējuši, kur visforšākie stadioni, sapratuši, kura pašvaldība visdāsnāk atbalsta bērnu un jauniešu sporta aktivitātes.

Ne reizi nav bijis tā, ka dēls būtu jāpierunā doties uz treniņu. Viņš pats grib, jo jaunatnes futbola centrā "Dobeļē" ir fantastiski labi treneri, kuri patiešām prot motivēt, iedvesmot un aizraut bērnus. Un, ja bērniem patīk, tad arī, mums, vecākiem, tas silda sirdis.

Līdzīgi tas ir arī Tērvetes parkā, kur lielākā balva un novērtējums mūsu darbam ir bērnu prieks un vēlme vēlreiz atgriezties.

Anita Banzīņa

Foto no Lilitas Kaustes albuma.

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

«Dāmniekos» nav raduši sūdzēties

Dobeles novada pašvaldības rīkotajā konkursā «Gada uzņēmējs Dobeles novadā 2023» par uzvarētāju nominācijā «Gada lauksaimnieks» kļuva LKS «Dāmnieki». Uzņēmums galvenokārt strādā Tērvetes pusē, bet apstrādā zemi arī Auru, Ukru un citos pagastos. Specializācija – augkopība. Jau nākamēnes «Dāmnieki» atzīmēs 30. dzimšanas dienu.

Kā uzņēmumam izdevies visus šos gadus veiksmīgi «noturēt uz viļņa» tik neprognozējamā nozarē, kāda ir lauksaimniecība, «Zemgale» mēģināja uzzināt sarunā ar «Dāmnieku» valdes priekšsēdētāju ANDREJU EGLI.

No 100 līdz 1300 hektāriem

- Uzņēmuma pirmsākumi meklējami laikos, kad notika padomju laikos izveidoto kopsaimniecību likvidācija. Bija reiz šeit, Tērvetes pusē, kolhozs ar nosaukumu «Brīvais ceļš». Pēc tam kādu laiku bija tāda SIA «Zemgale», kuru, iespējams, daudzi pat neatceras, jo tā darbojās vien kādus divus gadus. Tad sākās paju dališana, privatizācijas laiks, kad katrs gribēja kaut ko iegūt savā īpašumā. Tomēr šķita, ka, esot kopā, varam izdarīt vairāk. Tā nu apvienojamies zem «Dāmnieku» nosaukuma.

Bijām diezgan daudzi, kuri piekritām savas pajas ieguldīt kopējā lietā. Tā tapa mūsu uzņēmums, kas jau sākotnēji specializējās augkopībā. Audzējām sākumā dažādus graudus, arī cukurbietes. Tad mūsdienu «modernās» kultūras, kā, piemēram, pupas vai rapsis, nebija tik izplatītas.

Tā arī sākām – ar entuziasmu, gribēšanu un agrāk uzkrātajām zināšanām, pieredzi. Nekā jau daudz mums nebija – bijušo mehānisko darbinieku ēkas Zelmēnos, kas tagad krietni pārvērtušas un ir modernizētas, divas vecas kaltes un tolaik pieejamā traktor tehnika. Pat zemes, ko apstrādāt, īsti nebija, vien kādi simts hektāri, kas tika nomāti. Pamazām apsaimniekotā zeme nāca arvien klāt, un tagad tā tiek ne tikai nomāta, bet ir arī uzņēmuma īpašumā. Kopā pašlaik apsaimniekojam vairāk nekā 1300 hektārus.

Ko jūs zināt par augstiem procentiem?

- **Piekritīsiet, ka augkopības nozarē 100 hektāru zemes, ar ko sākat, tāds nieks vien ir. Kā varējāt pastāvēt un pat attīstīties līdz šodienas līmenim?**

- Sāksim ar to, ka tajos laikos viss bija nedaudz citādāk. Bija citas cenas, cita produkcijas tirdzniecības politika. Teiksim, gaudi tika realizēti izsolēs. Tiesa, tajās labības cena bieži vien nevis pieauga, bet gan kritās. Laiki bija grūti, ko tur slēpt, bet ne jau tikai «Dāmniekiem» vien. Visi cīnījāmies, un nebija privilīģēto. Visi lauksaimnieki tad bija apstiprināti vienā līmenī un mēģinā-

ja izdzīvot – gan tie, kuri centās strādāt, apvienojot savus spēkus un līdzekļus, gan tie, kuri atguva senču zemi un saimniekoja individuāli vai kļuva par tā dēvētajiem Breša zemniekiem.

Pamazām augām, attīstījāmies, piesaistot arī dažādu Eiropas fondu naudu. Atceros, kā, piesaistot tā saucamo «Sappard» projekta naudu, nopirkām pirmo jauno traktoru, somu «Valmet». Cik lepmi bijām par to! Nabaga traktors gan arī dabūja krietni pastrādāt, es pat teiktu, ka šī tehnikas vienība darīja tādu darbu apjomu, cik šodien dara trīs tehnikas vienības. Kā gan citādi – jauns un jaudīgs, nebija salīdzināms ar pārējiem traktoriem, kas vēl bija palikuši mantojumā no kopsaimniecības laikiem.

Bet, cepuri nost, arī tie uz lauka brauca un savas funkcijas veica.

Ne tad, ne tagad neesam raduši sūdzēties, ka ir grūti. Ziniet, jāpasmaidā, kad tagad dzird cilvēkus sūdzamies, ka bankām jāmaksā augsti procenti par paņemto aizņēmumu. Tiesām? Un ko sacīt, ja par pirmo jauno traktoru, kura iegādei ņēmām kredītu, gadā bija jāatmaksā 27% liela procentu likme? Tagad, uzzinot par pieciem un sešiem procentiem, saķeram galvu un domājam – kas gan tagad būs?

Nenoliedzami, pirmajos gados liels atspaidis bija cukurbietšu audzēšana. Jā, šī naudiņa nenāca viegli, bet tomēr bija un ļāva iegādāties jaunāku tehniku un tā tālāk. Pamazām sākām realizēt arī dažādus celtniecības projektus. Viens no pirmajiem bija par savas kaltes celtniecību, kas tika īstenots divu gadu laikā. Tapa jauni angāri, tika sakārtots pagals, kas izskatījās vienkārši briesmīgs, viena dubļu jūra te reiz bija.

Pamazām tika uzlabots arī tehniskais parks. Gribējām tam saņemt Eiropas projektu naudas, bet paši droši vien zināt, kā ar tām ir – gribētāju daudz, bet piešķirtā finansējuma pietiek labi ja pirmajiem desmit no simtiem gribētāju. Pašiem jādomā, kur naudu ņemt, ja gribat attīstīties un sekot līdzi laikam.

Saimnieko ne tikai Tērvetes pusē

- **Minējāt, ka strādājat ne tikai Tērvetes pagastā.**

- Zemi apsaimniekojam ne vien Tērvetē, bet arī visurapkā – Ukros, Bukaišos, Auros, Vilcē. Vai atmaksājas? Protams! Ja no Bauskas brauc uz Ukriem strādāt, domājat, ka tas tiek darīts tāpat vien? Izmaksas ir diezgan lielas,

Andrejs Eglis, atbildot uz «Gada uzņēmējs Dobeles novadā 2023» pasākuma vadītāja Māra Grigaļa jautājumiem.

protams, bet, ja uz vietas jaunas platības iegūt nav iespējams, ko darīsi, ja gribi attīstīties? Tajos pašos Ukros mums ir vairāk nekā 200 hektāru zemes, kuru varam apstrādāt. Tas jau ir gana nopietni. Nestrebjam karstu un strādājam, ievērojot principu, ka nesadrumstalojamies, koncentrējamies uz darbiem vienā vietā – vai tas būtu sējas vai ražas novākšanas laiks.

Galvenās kultūras, uz kurām tagad specializējamies, ir kvieši, rapsis, nedaudz arī mieži, lopbarības pupas, zirņi un vēl citas starpkultūras, kas jāaudzē brīvprātīgi piespiedu kārtā. Bet ne visas tās jāuztver kā ļaunums. Teiksim, tās pašas pupas tīri labi atpelna ieguldīto.

Ja kaut kas jāatceras ar skumjām, tad tā ir cukurbietšu nozares likvidācija. Nozare bija ienesīga, un, kad šo kultūru audzēt vairs nevarējām, nebija viegli pielāgoties. Piemēram, «Dāmniekos» bijām spiesti atbrīvot no darba teju vai pusi darbinieku. Viss jau atkarīgs no izmantotās tehnoloģijas: darbs ar kviešu sējumiem un tur izmantoto agrotehniku ir viens, audzēt cukurbietes – pavisam kas cits. Tiklīdz darbs pie šīs kultūras izbeidzās, arī darbinieki, kuri strādāja ar specifiskajām tehnikas vienībām, vairs nebija nepieciešami. Skaudri, bet tāda bija realitāte.

Tagad, kad atceros, kā rudenos šī teritorija slīga bietēs, salmos un dubļos, liekas – cik gan labi, ka tā vairs nav. Tajā pašā laikā nevar noliegt, ka nozare bija ienesīga un ļāva uzņēmumam attīstīties, lai arī ne vienmēr uzpirceji bija godprātīgi un samaksāja par produkciju noteiktajos termiņos. Gadījās, ka savu nopelnīto bija teju vai ar spilēm no ražotājiem jāizvelk. Visādi gadījās.

Bet nu ir, kā ir. Pašlaik uzņēmumā ir 21 darbinieks, gandrīz

visi strādā jau no uzņēmuma pirmsākumiem, lielākoties vietējie ļaudis. Sezonas laikā strādājošo ir vairāk, jo tad daudz cilvēku ir nepieciešams arī kaltēs, kur šajā laikā iznāk strādāt pat divās maiņās. Tad ir kādi 35 darbinieki.

Uz kaltes rēķina neekonomē

- **Daudzi zemnieki šogad žēlojas par slikto sezonu.**

- Taisnība jau viņiem ir. Runājot par šo gadu, vispirms jāsāk ar to, ka zemniekiem šī sezona noteikti nebija labvēlīgāka. Sausuma periods, tad lietavas, kas neļāva vajadzīgajā laikā novākt ražu... Savā uzņēmumā vienmēr esam vadījušies pēc principa – lai nebūtu jādarbina kalte, kas ir lielas izmaksas, negaidīsim, lai gaudi līdz vajadzīgajai kondīcijai apzūst uz lauka. Dienzēl pieredze rāda, ka tā ne vienmēr notiek. Tāpēc kuļam jau tad, kad labība ir gatava. Bieži vien gadās, ka esam starp pirmajiem, kuri kūlumu nogādā uzpircejiem. Arī šogad bijām pirmie, kuri ražu piegādāja «Dobeles dzirnavniekam». Nevaram atļauties, ņemot vērā izaudzētā apjomus, nogaidīt. Kuļam graudus diezgan mitrus un vedam uz kalti. Ja paveicas un ir labi laikapstākļi, labība citos laukos pagūst nožūt, un izdevumi ir mazāki. Bet citādi...

Nē, nē, gaidīt un uz kaut ko cerēt – tas nav par «Dāmniekiem». Darbi jādara tad, kad ir pienākusi to kārtā, nevis jāgaida uz kaut ko. Ir gadījies, ka uz kalti atved tik mitrus graudus, ka, attaisot piekabi, tie pat nebirst laukā – tur ir viens liels, mitrs «graudu ķieģelis». Neko, kaltējam. Jaudas kaltei pietiek, varam tikt galā ne vien ar savu ražu, bet arī sniegt šo pakalpojumu saviem «Latraps» biedriem. Taču ne šogad, jo pēc

vētras trīs dienas vispār dzīvojam bez elektrības. Tikt galā ar savu kūlumu jau bija problēma, kāds vēl ārpalpojums.

Kad stāvi un saproti, ka nekā vairs nav

- **Bijušā Tērvetes novada teritoriju smagi skāra 7. augusta vētra. «Dāmnieki» arī to izjuta?**

- Un kā vēl! Nonācām tuvu tai situācijai, kāda bija 1994. gadā, – stāvi pagalma vidū un saproti, ka faktiski tev vairs nekā nav! Viss ir sasists, sagrauts, izpostīts. Nav pat saprotams, ar ko sākt, lai situāciju mainītu. Ēkām jumtu nebija, uzņēmuma teritorijā izbūvēta kalte vairs tikai dokumentos, transports, kas atradās pagalmā, sabojāts un sadragāts... Viss notika tik ātri, varējām tikai noskatīties, kā stihija plosās, kā gāžas koki, kā iet bojā tehnika, ēkas.

Vienīgais labums, ka bijām apdrošināti. Kompensāciju saņēmām arī par labības kultūru. Arī daļa ēku bija apdrošinātas, par citām saņēmām valsts piešķirtās kompensācijas.

Tā, soli pa solītim, ieguldot arī savus līdzekļus, esam pēc vētras atguvušies. Ja neņem vērā celtniekus, kuri vēl spiesti strādāt uz jau sniegotajiem jumtiem, no malas var likties, ka te vispār nekā nav bijis. Lēšam, ka postījumu novēršana «Dāmniekiem» izmaksājusi jau teju pusmiljonu eiro.

Īpašs stāsts ir par mūsu «zaļo kursu», tas ir, par šeit uzstādītajiem saules paneļiem. Par to darbību varējām papriecāties precīzi mēnesi, jo tad nāca vētra... Nav mums vairs strādājošu saules paneļu, vienkārši nav.

Lauksaimniecība ir dzīvesveids

- **Lauksaimniecība vienmēr ir bijusi nozare, kas saistīta ar daudziem riskiem. Tiesām nekad, arī grūtākajos brīžos, nav gribējies atstāt visam ar roku?**

- Riski ir visur. Jā, lauksaimnieki ir atkarīgi no daudzām lietām, ko nevar ietekmēt vai prognozēt. Kurš var pateikt, kāds laikapstākļu ziņā būs nākamais gads? Neviens. Bet tas taču nenozīmē, ka var ļauties tādi pašplūsmai, tecējumam pa straumi un nekā nedarīšanai. Ir jāstrādā. Faktiski visiem mūsu darbiniekiem arī pašiem ir savas nelielas

(Vēl – 6. lappusē)

Indras Cehanovičas foto

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors

Balvas arī mūspuses arodorganizācijām

Šodien Rīgā tā dēvētajā Arodbiedrību namā notiks Latvijas Brīvo arodbiedrību savienības (LBAS) apbalvošanas pasākums, kurā LBAS Atzinības rakstus un balvas saņems aktīvākās arodorganizācijas un arodbiedrību jaunieši no visas Latvijas. To vidū ir arī divas mūspuses arodorganizācijas.

Dalībniekus video uzrunā sveiks Ministru prezidente Evika Siliņa, un pasākuma atklāšanā piedalīsies labklājības ministrs Uldis Augulis un Ministru prezidentes padomniece sociālās politikas jautājumos Dace Kļaviņa.

LBAS dalīborganizācijas apbalvošanai izvirzīja savas aktīvākās arodorganizācijas un jauniešus, kas ilgtermiņā ir devuši nozīmīgu ieguldījumu arodbiedrību kustības attīstībā un veidošanā un īpaši veiksmīgi darbojušies darbinieku sociālo, ekonomisko, darba tiesību un darba drošības interešu aizstāvībā, kā arī veicinājuši sadarbību ar darba devējiem un jaunu biedru piesaistišanu.

Piemēram, Latvijas Meža nozares arodbiedrība apbalvošanai izvirzīja Valsts Meža dienesta Centrālvidze-

mes arodorganizāciju, kuras priekšsēdētājs ir Jānis Pētersons. Nozares arodbiedrība savā pieteikumā uzsver, ka arodorganizācijā ar labiem rezultātiem iesaistīti visu vecumu kolēģi. Priekšsēdētājs ar savu piemēru iedvesmo pārējos dienesta arodorganizāciju vadītājus. Jānis Pētersons sniegs morālu un profesionālu atbalstu kolēģiem saspringtajā laika periodā, kad mežos bija izsludināta ārkārtas situācija paaugstinātas ugunsbīstamības un mizgraužu uzbrukuma dēļ.

Latvijas Veselības un sociālās aprūpes darbinieku arodbiedrība (LVSADA) apbalvošanai izvirzīja Tukuma slimnīcas un poliklinikas arodorganizāciju (priekšsēdētāja Inga Dolmatova) un Vidzemes slimnīcas arodorganizāciju (priekšsēdētāja Inta

Sika). Tukuma slimnīcas un poliklinikas arodorganizācija pagājušajā gadā ir noslēgusi jaunu darba koplīgumu. Vidzemes slimnīcas arodorganizācijas biedru skaits pēdējā gada laikā nozīmīgi palielinājies, sasniedzot vairāk nekā 30 % no strādājošo skaita. Abas arodorganizācijas aktīvi piedalījās LVSADA protestu akciju organizēšanā.

Kopumā balvas un Atzinības rakstus saņems 16 labākās arodorganizācijas un četri aktīvākie arodbiedrību jaunieši. Nominācijā «Labākā arodorganizācija» balvu saņems arī Latvijas Izglītības un zinātnes darbinieku arodbiedrības (LIZDA) Dobeles novada arodorganizācijas Annas Briģaderes pamatskolas pirmorganizācija (priekšsēdētāja Ingrida Kļaviņa). Tāpat balvu šajā nominācijā saņems arī Latvijas Sabiedrisko pakalpojumu un transporta darbinieku arodbiedrības LAKRS SIA «Auces komunālie pakalpojumi» arodorganizācija (priekšsēdētājs Arnis Pumpurs).

Indra Cehanoviča

Čempione «Tenax Dobeļe» arī otrajā spēlē pieveic salaspiliešus

Otrdienas vakarā Salaspils sporta namā sezonas 12. panākumu sev nodrošināja līdervienība «ZRHK Tenax Dobeļe», izcīnot otro pārlicinošo uzvaru pār «Salaspils» handbolistiem (35:27), informē Latvijas Handbola federācija.

Abas komandas savstarpējā spēlē tikās 13. septembrī Dobeļē. Toreiz dobelnieki «Salaspils» komandu uzvarēja 16 vārtu pārākumā (44:32).

Šajā spēlē «Salaspils» komandai gūt virsroku tā arī neizdevās. Spēles ievadā «ZRHK Tenax Dobeļe» noturējās divu vārtu pārākumā, bet līdz 27. minūtei jau sasniedza astoņu vārtu pārsvaru (20:12).

Otro puslaiku salaspilieši iesāka iedzinējos ar -5 (15:20). Spēles turpinājumā dobelnieki attālinājās 11 vārtu attālumā, 53. minūtē panākot 35:24. Atlikušajās septiņās minūtēs Dobeļes handbolistiem vairs neizdevās būt rezultatīviem, tikmēr salaspiliešiem precīzi metot vēl divas reizes.

Spēles noslēgumā «ZRHK Tenax Dobeļe» komandai uzvara ar +8 (35:27).

Rezultatīvais spēlētājs ar deviņu vārtu guvumu 11 mēģinājumos šajā spēlē bija dobelnieks Ņikita Pančenko. Savukārt «Salaspils» rindās astoņus no 10 metieniem realizēja Ivars Bricis. Abi spēlētāji atziti par šīs spēles vērtīgākajiem.

«ZRHK Tenax Dobeļe» vārtu guvēji: Ņikita Pančenko 9/11, Linards

«Tenax Dobeļe» vērtīgākais spēlētājs Ņikita Pančenko.

Usāns 5/6, Kristers Suharevs 4/6, Kristers Plūme 4/8, Oskars Arājs 3/3.

Sagatavoja Sarmīte Rone
Publicitātes foto

«Dāmniekos» nav raduši sūdzētis

(Sākums – 5. lappusē)

saimniecības – kādam varbūt desmit hektāru zemes, citam 50. Viņi ne tikai strādā šeit algotu darbu, bet darbojas arī savās mājās. Viņi visi labi apzinās, ko darbs lauksaimniecības nozarē nozīmē. Bet tik un tā to dara.

Nepateikšu neko jaunu – lauksaimniecība vienkārši ir dzīvesveids. Ja viss šajā jomā būtu tik slikti, vai spētu pastāvēt daudzās zemnieku saimniecības, uzņēmumi? Īpaši Zemgalē, kas izsenis bijis reģions, ko uzskatīja par Latvijas maizes klēti.

Protams, vienmēr var atrast, par ko paraudāt, par ko pakašketies. Jā, un ir lietas, par kurām tiešām ir jārunā skaļi un dažādos līmeņos. Kaitina, ka tiek izdotas visai Eiropas Savienībai vienotas prasības, regulas un neviens pat neaizdomājas, ka ne jau viss, kas derēs Grieķijai, derēs arī Latvijā. Kaut vai tā jezga par un ap meliorāciju. Kaut ko tādu var izdomāt tikai biroja ierēdnis, kurš, piemēram, Latvijā nav bijis uz lauka lietainā rudenī. Kā bez meliorācijas to apstrādāt?

Un vēl citi šie «zaļā kursa» pos-

tulāti, teiksim, par minerālmēslu izmantošanu sējumos. Te ir divas frontes – vieni, kuri bļauj, ka zemnieki ir tādi neģēļi, kuri ar savām ķimikālijām teju vai noindē visu visapkārt. Un otra puse, kura rosina aizdomāties, ka ikviens izmantotās minerālmēslu vai citu ķimikāliju daudzums maksā bargu naudu. Kurš lauksaimnieks būs gatavs tērēt kaut vienu lieku centu, ja var to nedarīt? Padomājiet par to, pirms kaut ko pārmest!

Indra Cehanoviča